

все пакъ бѣ могла поне деветъ месеца да прекара въ блѣнуваната свѣтовна метрополия, като обожавана владѣтелка и любима невѣста. А Мария дѣо Шампань, тръгнала по следитѣ на кръстоносцитѣ къмъ Сирия и Палестина, бѣ настигнала съпруга си — Бодуенъ Фландърски, вече латински императоръ — премѣнена и подредена въ тежкъ сребърень ковчегъ, натоваренъ върху венецианска галера.

Затова сега толкова женски сърдца въ цѣла Европа почваха да биятъ по-буйно при споменаване името на хубавия, едва тридесетъ годишенъ вдовецъ. Благодарни девойки отъ Бургундия и Фландрия, отъ Венеция и Кастилия, отъ Арагона и Турингия въздишаха и мечтаеха да сложатъ на главата си свободния вѣнецъ на най-красивата и богата империя, която възпѣваха трубадуритѣ отъ цѣлъ свѣтъ.

Затова много сестри и дѣщери на барони и рицари бѣха настигнали близкитѣ си въ приказния градъ, съ тайната надежда да покорятъ сърдцето на самотния момъкъ.

Но не до женитба бѣ сега на младия императоръ. Тежки грижи една следъ друга се редѣха въ пѣстра върволица предъ държавническата му мъдростъ, предъ бранническата му доблестъ. Заграденъ отъ всѣкъде съ врагове: Тодоръ Ласкарисъ въ Никея, Михаилъ Комненъ въ Епиръ, Стефанъ Владиславъ въ Сърбия, Асѣнь Борилъ въ България, деспотъ Славъ въ Ахридосъ, жупанъ Георги въ Дукля, князь Димитри въ Арбанашката земя — той едва свършваше съ укротяването на единия, когато веднага почваше другиятъ, а най-често и по нѣколцина наеднѣжъ.

Най-добритѣ сили на рицарството бѣха погинали, бѣха побѣгнали, бѣха започнали да се унищожаватъ въ взаимни борби. Напразно папа Инокентий пращаше послания до всички християнски господари да събератъ нови кръстоносни войски, въ помощъ на зле крепящата се империя.

Отдавна бѣха минали вече времената на първото вдъхновение, на чистия поривъ за освобождение на Гроба Господень. Днесъ кръстътъ покриваше по-често гърдитѣ